

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 48

гр. София , 16.08.2021 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на шестнадесети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: полк. РУМЕН ЛЮБ. ПЕТКОВ

Членове: полк. СВИЛЕН Р.

АЛЕКСАНДРОВ

полк. ГЕНКО ДР. ДРАГИЕВ

като разгледа докладваното от полк. СВИЛЕН Р. АЛЕКСАНДРОВ Въззивно частно наказателно дело № 20216000600046 по описа за 2021 година

и при участието на военните прокурори полковник Момчил Бенчев и полковник Стоян Лазаров, образувано по жалба от адвокат К. К. от САК, в качеството му защитник на обвиняемия Д. Н. В. /редовно упълномощен от защитника на обвиняемия В. адвокат С.К. от САК/, срещу определение № 44/09.08.2021 г. по чнд № 227/2021 г. по описа на С. военен съд.

Производството е по реда на чл. 65, ал. 7 от НПК.

С обжалваното определение състав на С. военен съд е оставил без уважение искането на адвокат К. за изменение на мярката за неотклонение на обвиняемия.... Д.В. от „Задържане под стража“ в по - лека.

В жалбата се сочи, че атакуваното определение е неправилно и незаконосъобразно. Изтъква се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че към настоящия момент продължава да е налице обоснованото предположение обвиняемиятВ. да е извършил престъпленията, в които е обвинен. Събраните по делото доказателства след приключване на производството по чл. 64 НПК не допринасят за надграждане на изводите за такова предположение. Твърди се, че основният съд неправилно е приел, че продължава да е налице хипотезата на чл. 63, ал. 2, т. НПК, тъй като законодателят изрично е ограничил действието ѝ само при първоначалното определяне на мярката за неотклонение по чл. 64 НПК. Оспорва се Справката на ДАНС от 11.05.2021 г., на която С. военен съд се е позовал, тъй като същата не е годно доказателствено средство по смисъла на НПК. Акцентираща

се, че не е налице опасност обвиняемият да се укрие или да извърши друго престъпление, тъй като В. е с установена по делото самоличност, с постоянен адрес в гр. С., не е осъждан и срещу него не се водят други наказателни производства. Изтъква се влошеното му здравословно състояние и невъзможността в условията на пребиваване в ареста за точно диагностициране на здравословните му проблеми и назначаване на адекватно лечение. Иска се съдът да му определи по – лека мярка за неотклонение.

В съдебно заседание защитникът на обвиняемия адвокат К. поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Обвиняемият поддържа защитата си и иска мярката му за неотклонение да бъде изменена в по-лека. Изтъква влошеното си здравословно състояние и лошите хигиенични условия в арестното помещение.

В съдебно заседание представителите на Военно-апелативна и Военно – окръжна прокуратура С. изразяват становище, че атакуваното определение е правилно, законосъобразно и обосновано. Прокурор Б. изтъква, че от събраните до момента доказателства може да се направи обосновано предположение по см. на чл. 63, ал. 1 НК, че обвиняемият е извършил престъпленията, за които му са му повдигнати обвинения. В тази насока сочи обясненията на обвиняемия Д.Г., показанията на свидетелите Б.Р., Д.А. и Г.Н. – последните двама преки ръководители на обвиняемия В.; събраните данни от мобилните оператори за използваните от обвиняемите по делото комуникатори; справка от ДАНС за нивото на допуск на обвиняемия В.; заключението на назначената по делото допълнителна компютърно – техническа експертиза; изготвените ВДС от проведените в арестното помещение на „.....“ разговори между В. и обвиняемия М. след задържането им; намерените боеприпаси в дома на обвиняемия. Сочи, че по делото не е изтекъл предвидения в закона максимален срок за задържане под стража; че делото е с фактическа и правна сложност и предстои извършването на още процесуално – следствени действия, включително и с участието на обвиняемия В.. Счита, че е налице реална опасност И. да се укрие и да извърши и друго престъпление във връзка със злоупотреба с класифицирана информация, представляваща държавна тайна и придобита от него по престъпен начин, както и да склони разпитани до този момент свидетели към лъжесвидетелстване. Предлага атакуваното определение да бъде потвърдено.

Прокурор Л. поддържа становището на колегата си.

Военно-апелативният съд, като взе предвид изложените от страните доводи, материалите по делото и атакувания първоинстанционен съдебен акт, намира за установено следното:

Жалбата е допустима, тъй като е като подадена в законоустановения 3-дневен срок чрез съда, който е постановил първоинстанционния съдебен акт и от лице, което има право на жалба.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

С постановление от 15.03.2021 г. на прокурор от ВОП – С. е образувано ДП №/21 г., за това, че в периода от началото на 2020 г. до настоящия момент, лица по чл. 396, ал. 1 и ал. 2 НПК, на територията на Република България образуват, ръководят и членуват в група, която си поставя за цел да извършва престъпления по глава Първа от Особената част на НК – престъпление по чл. 109, ал. 1 и 2 НК и в периода от началото на 2020 г. до настоящия момент, лица по чл. 396, ал. 1 и ал. 2 НПК, на територията на Република България, издават и събират с цел да издават на чужда държава информация, представляваща държавна тайна - престъпление по чл. 104, ал.1 НК.

С Постановление от 19.03.2021 г. Д.В. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпления по чл. 109, ал. 2, вр. ал. 1 НК и по чл. 104, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК.

С Определение № 10/22.03.2021 година по ЧНД № по описа на С. военен съд /СВС/, по реда на чл. 64 НПК на обвиняемия В. е взета мярка за неотклонение “Задържане под стража“, която да се изпълнява в Областна дирекция „Охрана” – ОЗСА „.....”. Определението е обжалвано пред Военно-апелативния съд /ВАпС/, който с Определение № 15/26.03.2021 година по ВЧНД № 20216000600013 по описа на съда, го е потвърдил.

С Постановление от 14.05.2021 г. В. е привлечен като обвиняем за престъпления по чл. 109, ал. 2, вр. ал. 1 НК, по чл. 104, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК и по чл. 339, ал. 1 от НК. Обвинението за второто престъпление е прецизирано в сравнение с първоначалното обвинение, като му е инкриминирана информацията, съдържаща се в 16 документа с ниво „поверително“ и информацията в 3 документа с ниво „секретно“.

С Определение № 32/17.05.2021 г. по ЧНД №191/2021 година по описа на СВС, по реда на чл. 65, ал. 1 НПК състав на съда е оставил без уважение искането на защитата на обвиняемия за изменение на мярката му за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека. На основание чл. 65 ал. 6 НПК съдът му е определил двумесечен срок от влизане в сила на определението, в който е недопустимо ново искане за изменение на мярката за неотклонение, освен ако не се основава на влошаване на здравословното му състояние. С определение № 31/28.05.2021 г. по ВЧНД № 27/2021 г. по описа на ВАпС, определение № 32 на СВС е потвърдено.

За да се произнесе, настоящият състав, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е направил актуална преценка на събрания досега доказателствен материал и е дал правилен отговор на въпроса относно наличието на достатъчно събрани по предвидения в НПК ред фактически данни, даващи основание да се направи обосновано предположение за

съпричастност на обвиняемия в извършване на престъпленията, за които е обвинен, което предположение не е отпаднало или разколебано към настоящия момент. Този извод се споделя и от настоящия състав. В тази насока са обясненията на обвиняемия Д.Г. пред съдия; показанията на свидетелите Б.Р., Д.А. и Г.Н. – последните двама преки ръководители на обвиняемия В.; събраните данни от мобилните оператори за използваните от обвиняемите по делото комуникатори; заключението на назначената по делото допълнителна компютърно – техническа експертиза; изготвените ВДС от проведените в арестното помещение на „.....“ разговори между В. и обвиняемия М. след задържането им; намерените боеприпаси в дома на обвиняемия при извършеното на 31.03.2021 г. претърсване и изземване.

Съдът законосъобразно е изложил аргументи, че събраните по делото гласни и писмени доказателства сочат, че не е отпаднала реалната опасност обвиняемият В. да се укрие както и да извърши друго престъпление, свързано със злоупотреба с известната му класифицирана информация, и против правосъдието. Това се презумира и от обстоятелството, че разузнавателният опит и деянията на В. като член на групата сочат на конспиративност, предварителна подготовка и професионални похвати.

Относно здравословното състояние на В. настоящият състав прие като писмено доказателство по делото представената от прокурора Съдебно-медицинска експертиза по писмени данни от 14.08.2021 г., изготвена от специалист - компетентно медицинско лице. В нея експертът д-р И.Л. подробно е посочил и обсъдил всички извършвани прегледи и медицински манипулации на обвиняемия от 07.04.2021 г. до 02.08.2021 г. Заключението му е, че „...актуалното здравословно състояние на В. не се явява пречка за престоя му в условията на следствения арест. От медицинската документация няма данни за остри заболявания и изострени хронични такива, които да налагат хоспитализация в спешен порядък или представляват непосредствена опасност за живота му“. Настоящият състав намира, че дори да се наложи лечение при условия на спешност, няма законова пречка и то следва да бъде извършено от органите на досъдебното производство и съответните компетентни длъжностни лица от местата за изтърпяване на наказание на мярката за процесуална принуда „Задържане под стража“ при стриктно спазване изискванията на глава X, раздел I и глава XVIII, част 4 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и Наредба №2/22.03.2010г. за условията и реда за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода, издадена от Министъра на здравеопазването и Министъра на правосъдието, обн. ДВ, бр. 31/23.04.2010 г. В тези два акта е

предвидена подробно уредена процедура за оказване на медицински грижи на обвиняеми с мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

Що се касае за битовите условия в ареста, в който пребивава обвиняемият, то въпросът не е от компетентността на настоящия състав.

Основателно е възражението в жалбата, че за да обоснове решението си, основният съд неправилно се е позовал на хипотезата на чл. 63, ал. 2, т. НПК. Тази законова презумпция е валидна само при първоначалното вземане на мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по реда на чл. 64 НПК, което изрично е записано и в първото изречение на чл. 63, ал. 2 НПК. Това обстоятелство обаче не променя становището на настоящия въззивен състав състав относно реалната опасност по чл. 63, ал. 1 НПК.

Атакуваното определение е правилно и в частта си, с която на основание чл. 65, ал. 6 НПК е определен двумесечен срок, в който е недопустимо ново искане за изменение на мярката за неотклонение на обвиняемия. От образуването на делото са изминали пет месеца. На обвиняемия е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ на 19.03.2021 г. и не е нарушен срокът по чл. 63, ал. 4 НПК за повдигнатите му обвинения. С оглед тежестта на обвиненията и правната и фактическа сложност на казуса предстои извършване на още редица процесуално - следствени действия, включително и с участието на обвиняемия, и тази мярка ще способства за приключване на делото в разумен срок.

По изложените съображения и като съобрази обществената опасност на деянията, Военно-апелативният съд намери, че на този етап целите на мерките за неотклонение по чл. 57 НПК спрямо обвиняемия Д.В. могат да бъдат постигнати единствено с взетата му мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по ДП №/2021 г. по описа на ВОП-С., поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение, а определението бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По изложените съображения и на основание чл. 65, ал. 9 от НПК Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 44/09.08.2021 г. по ЧНД № 227/2021 г. по описа на С. военен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____